Pasažér - Korn, Jiří

Prázdné svítání
tápe řídkou tmou,
sem tam se zdá,
že procitám,
sem tam se mi zdá, že
rána vůbec nejsou.

Bílé záření
zívajících zdí,
kdo jsem, co vím,
jsem jako stín,
jsem sám, hrozně sám,
jsem jenom pouhá hříčka snů.

Jeden jediný pasažér,
cestující dálkami sfér,
dávných siluet.

Dlouhé loučení
s hloubkou půlnocí,
sem tam se zdá,
že tě tu mám,
sem tam se mi zdá, že
já jsem všemohoucí.

Stálá loučení
jsou ta nejdelší,
jen já to vím,
tak raděj spím
a sám jedu dál,
kam odváží mě náruč snů.

Jeden jediný pasažér,
cestující dálkami sfér,
dávných siluet.

Hloupá smíření
s účty věčných ztrát,
co jsem už měl,
zas utíká,
co zbývá, to já teď
v polospánku sbírám.

Prázdné svítání
tápe řídkou tmou,
sem tam se zdá,
že tě tu mám,
však sám dobře vím,
že jenom já znám dálku snů.

Jeden jediný pasažér,
cestující dálkami sfér,
dávných siluet, dávných siluet